

Arrest

nr. 316 299 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 24 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat G. KLAPWIJK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza, wordt op 29 augustus 2024 bij aankomst op de luchthaven van Zaventem zonder identiteitsdocument geïntercepteerd door de luchthavenpolitie en dient ter plekke een verzoek om internationale bescherming in.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 11 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 oktober 2024 per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u afkomstig uit Khan Younis, Gaza. U groeide op in een arme familie. Toen u 16 of 17 jaar was is uw vader overleden. U verliet Gaza op 24 september 2023 omdat u geen werk vond en u uw moeder, die ziek is, moest onderhouden. U reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland, waar u op 26 september 2023 bent aangekomen. Uw vingerafdrukken werden geregistreerd op 29 november 2023. U bleef een zestal maanden in Samos, waar u in een opvangcentrum verbleef. Daar moesten jullie op de grond in de keuken slapen en was er maar één uur per dag water. Bovendien moesten jullie lange afstanden wandelen om naar de stad te gaan waardoor u pijn kreeg aan uw knie. U ging daarvoor naar het ziekenhuis maar na twee uur wachten vertrok u onverrichterzake. Na zes maanden in Samos ontving u een verblijfstitel. U reisde daarna naar Athene, waar u in een jongerenhuis verbleef en met behulp van een advocaat uw verblijfsdocumenten, zoals uw identiteitskaart en paspoort, in ontvangst nam. Tijdens uw verblijf in Athene verloor u echter al uw hoop. Er is immers dakloosheid en onveiligheid. Er is geen bescherming. Zo werd u één tot drie keer willekeurig gefouilleerd door de politie. U heeft veel gezocht naar werk maar kon geen duurzame job vinden. U heeft in totaal zo'n 15 à 20 dagen gewerkt, onder andere in de bouw, de sinaasappelteelt en een paprikafabriek. Het loon was zeer laag. U kon daar amper van eten en drinken. Aangezien u op die manier niet voor uw familie kon zorgen en u er mentaal slecht aan toe was, wilde u terugkeren naar Gaza. U verliet Griekenland op 12 augustus 2024. U reisde naar Egypte waar u bij een maternale neef verbleef en wachtte tot de grens naar Gaza terug open zou gaan. Uw familie verbood u echter om terug te keren naar Gaza en op aanraden van anderen besloot u naar België te komen. Op 29 augustus 2024 verliet u Egypte. U reisde via Jordanië naar België, waar u op 29 augustus 2024 samen met uw neef S(...) N A A(...) (O.V. (...)) om internationale bescherming verzocht. U verscheurde uw Griekse documenten op het vliegtuig. Intussen werd inzake het verzoek van uw neef, die net als u in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen, door het Commissariaat-generaal een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: de eerste pagina van uw Palestijns paspoort, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw moeder, foto's en filmpjes van het kamp in Samos, een overlijdenscertificaat van uw vader en medische attesten van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn [Eurodac search result d.d. 30 augustus 2024], blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 4).

U verklaart niet te willen terugkeren naar Griekenland omdat er geen bescherming is. Bovendien is er dakloosheid en kon u geen duurzame job vinden (CGVS, p. 7-8).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; en Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om hun rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit uw verklaringen zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde situaties – u moest in het kamp in Samos op de grond in de keuken slapen, er was slechts één uur per dag water, de politie kwam naar het kamp om jullie slaapplekken te doorzoeken en om tussen te komen bij problemen tussen de bewoners, er was niet voldoende eten in het overbevolkte kamp voor iedereen en u moest anderhalf uur wandelen naar de stad om er eten te kopen aangezien u soms ander eten wou dan wat het kamp aanbood waardoor u kniepijn kreeg (CGVS, p. 5, p. 7, p. 11-12) –, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Betreffende uw kniepijn blijkt uit uw verklaringen bovendien dat u hiervoor naar het ziekenhuis ging, maar dat u twee uur moest wachten waardoor u zelf besloot weg te gaan. U ging nadien niet naar een ander ziekenhuis om de nodige verzorging te krijgen en uw pijn ging vanzelf weg toen u naar Athene ging en deze afstand niet meer moest afleggen (CGVS, p. 11). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat medische zorg u moedwillig ontzegd werd. Het feit dat er in het Griekse zorgsysteem, net zoals in andere zorgsystemen overigens, lange wachttijden bestaan, is in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade. Bovendien blijkt uit landeninformatie dat ook aan personen die niet over een AMKA beschikken geen toegang tot kosteloze gezondheidszorg ontzegd zal worden mits deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, Living In Greece – Access To Healthcare, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Country Report: Greece. Update 2023, op. cit.). Bijgevolg blijkt uit niets dat u, die aangeeft dat het psychisch niet goed met u gaat (CGVS, p. 12), bij terugkeer naar Griekenland, indien u voor (psycho-)medische problemen verzorging nodig zou hebben, u geen toegang zou hebben tot de aldaar beschikbare gezondheidsinstellingen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u een ondernemende en zelfredzame man bent die zich in Griekenland, nadat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend, uit de slag kon trekken. U slaagde er ook in om een netwerk uit te bouwen dat u hielp. Zo nam u in Athene een advocaat onder de arm die u door derden was aangeraden en die u hielp bij de procedure om uw verblijfsdocumenten te bekomen. U slaagde er na rondvraag bij andere Arabieren in Griekenland in om een woonplaats te huren, waar u samen met anderen onderdak had (CGVS, p. 4-6). Ondanks uw verklaringen dat het moeilijk is om werk in Griekenland te vinden blijkt dat u er wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt, zelfs zonder de Griekse taal te kennen (CGVS, p. 9). Zo vernam u via een Palestijnse vriend dat er werk was in de sinaasappelteelt, waar u enkele dagen ging werken. Voorts werkte u in de paprikateelt, als schilder en in de bouw (CGVS, p. 7-8, p. 10). U stelde weliswaar dat u geen duurzame job kon vinden maar verklaarde eveneens dat bedrijven een bepaald taalniveau vroegen en bepaalde papieren die enkel met geld verkregen konden worden (CGVS, p. 8-9). Dat u, gelet op uw profiel, met name dat van een nieuwkomer in de Griekse samenleving die de Griekse taal niet machtig is, niet meteen een duurzame, stabiele job kreeg, doet geen enkele afbreuk aan uw toegangsmogelijkheden tot de Griekse arbeidsmarkt, waar u verschillende tijdelijke jobs kon uitvoeren. Uit niets blijkt bovendien dat u het Grieks niet zou kunnen aanleren, noch dat u de nodige documenten niet zou kunnen aanvragen. U stelde weliswaar dat de Griekse staat geen enkele financiële hulp geeft die u in staat stelt om de taal te leren en tegelijk te kunnen werken en dat u geen AMKA, AFM en AMA vroeg omdat die papieren te verkrijgen zijn via een advocaat en een advocaat geld kost (CGVS, p. 8-9). Uit uw verklaringen

blijkt nochtans dat u mensen kende die over deze documenten beschikten, die het Grieks machtig waren en die werk hadden (CGVS, p. 10). Tevens blijkt dat u wel degelijk financiële mogelijkheden had waardoor niet ingezien kan worden dat u dergelijke, voor de arbeidsmarkt (en/of gezondheidszorg) noodzakelijke documenten niet had kunnen aanvragen noch dat u de Griekse taal al dan niet via een zelfstudiepakket niet had kunnen aanleren. Uw familie stuurde u ten tijde van uw verblijf in het kamp in Samos immers tweemaal geld om eten buiten het kamp te kunnen kopen. Daarnaast leende u 400 euro van een vriend om uw reis van Samos naar Athene te betalen, om een advocaat te kunnen betalen die u kon helpen om uw verblijfsdocumenten te bekomen, om een verblijfplaats te huren in Athene en om uw reis van Griekenland naar Egypte (die u 150 euro kostte) te betalen. U kreeg ook geld van familie om van Egypte over Jordanië naar België te reizen, een reis die u 500 euro kostte (CGVS, p. 5-6). U beschikte dus wel degelijk over financiële mogelijkheden maar koos ervoor om hiervan gebruik te maken om Griekenland te verlaten in plaats van u er duurzaam te integreren. Dat u vanwege de financiële kosten geen AMKA, AFM of AMA aanvraag dus niet zeggen dat deze u werden ontzegd, noch dat u bij terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om deze documenten aan te vragen om zo volwaardig gebruik te kunnen maken van de rechten die u als houder van de vluchtelingenstatus geniet. U was immers in staat om, via een advocaat aan wie u slechts 150 euro moest betalen, uw verblijfs- en reisdocumenten in orde te maken (CGVS, p. 4). Ook kende u andere jongens die deze documenten reeds in hun bezit hadden en die dus op de hoogte waren van de bureaucratische stappen die een erkend vluchteling kan nemen (CGVS, p. 8-9).

Tot slot kan erop gewezen worden dat uit niets blijkt dat het uw bedoeling zou geweest zijn om een stabiel en duurzaam leven in Griekenland op te bouwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat Palestijnen de Griekse verblijfsvergunning louter als middel zien om zich uit Palestina te bevrijden: Griekenland is de opening voor de Palestijnen naar Europa (CGVS, p. 9). Uit deze stelling en uit de vaststelling dat u nauwelijks enkele maanden na het verkrijgen van uw verblijfsdocumenten reeds Griekenland heeft verlaten kan geen enkele oprechte wil tot integratie in Griekenland afgeleid worden.

Gelet op de voorgaande elementen, met name uw zelfredzaamheid, uw financiële mogelijkheden, uw beschikbaar netwerk en uw toegang tot de Griekse arbeids- en woningmarkt, dient besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u als persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden.

Uw bewering dat u onderdrukt werd door de politie in Griekenland – de politie hield u 1, 2 à 3 keer tegen en fouilleerde u, volgens u zonder reden – is uiteraard onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van vervolging of ernstige schade. Zelfs indien deze fouilleringen zwaarwichtig zouden geweest zijn, hetgeen voor alle duidelijkheid niet het geval is, heeft u bovendien deze volgens u onterechte handelingen van de politie nooit aangeklaagd (CGVS, p. 12). Gelet hierop ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende instanties heeft uitgeput om de volgens u onheuse behandeling door de politie aan te kaarten en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming in België voor u de enige overgebleven uitweg was.

Voor de volledigheid wijst het Commissariaat-generaal er aangaande uw verklaringen dat u uw Griekse paspoort – dat volgens u drie of vijf jaar geldig was – en verblijfskaart, die drie jaar geldig was, tijdens uw vlucht naar België verscheurde in het vliegtuig (CGVS, p. 4, p. 6-7; DVZ-verklaring, vraag 23) op dat wat betreft de afgifte/ het hernieuwen van uw verblijfstitel in Griekenland (ADET) artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij “reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Het Commissariaat-generaal herinnert te dezen bovendien aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (“GEAS”) moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“Handvest”) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”).

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer)

19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82].

Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Bovendien bevestigt het Hof in deze arresten dat het ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU naar inhoud en reikwijdte overeenstemt met artikel 3 EVRM (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 89 en Jawo, randnummer 91) en moet eraan worden herinnerd dat óók artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in zeer uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Wat betreft de mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op volgende rapporten: “Country Report: Greece. Update 2023”, gepubliceerd door AIDA/ ECRE in juni 2024 (beschikbaar op), het “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>) en “Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights”, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op https://rsaegear.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/ EU) bepaalt dat de lidstaten zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming werd verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat dat begunstigden van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat zij zich er intussen doelbewust van hebben ontdaan, of omdat de geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigden tot voorzieningen in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij niet aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat enkel uitzonderlijke omstandigheden zich verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in hoofde van een persoon die reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet. Volgens het Hof is “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Nog volgens het Hof wordt die drempel “dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.” Ook de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat er géén bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan volgens het oordeel van het Hof alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien kan op grond van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor zulk een behandeling, alsnog het Hof [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 84-85, 90-94 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, punten 81-82, 92-97].

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd kunnen worden met onzekere en precaire situaties terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.

Het Commissariaat-generaal onderstreept bovendien dat een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, in afwachting van de afgifte of hernieuwing van de verblijfstitel, en zodoende zonder sociale zekerheidsnummer (AMKA), géén toegang tot kosteloze gezondheidszorgen ontzegd zal worden, op voorwaarde dat deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, Living In Greece – Access To Healthcare, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Country Report: Greece. Update 2023, op. cit.).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

Hoewel de algemene rapporten met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland volgens het Commissariaat-generaal niet volstaan om a priori te besluiten dat er in hoofde van elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming aldaar sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of artikel 4 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wegens systematische of structurele gebreken, meent de commissaris dat deze niettemin een precaire situatie schetsen waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland, evenals dat in dit verband rekening gehouden moet worden met “alle gegevens van de zaak.” Bovendien is het volgens het Commissariaat-generaal mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie [HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., punten 89 en 93 en HvJ 16 juli 2020, C- 517/17, ECLI:EU:C:2020:579, Addis, punt 52].

Bijgevolg zijn uw individuele situatie – in het bijzonder ingeval van een bijzondere kwetsbaarheid – en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er in casu niet in geslaagd bent om genoegzaam aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van “buitengewone omstandigheden die specifiek uzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat u bij terugzending naar de lidstaat die u reeds internationale bescherming heeft toegekend, vanwege uw bijzondere kwetsbaarheid, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Het Commissariaat-generaal wijst er namelijk op dat hierboven reeds gebleken is dat uit het geheel van de elementen in uw administratief dossier blijkt dat u zich geenszins in een situatie van bijzondere kwetsbaarheid bevindt of zou bevinden bij een terugkeer naar Griekenland. Evenmin is mogen blijken dat u zich in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond noch dat u in zulke situatie zou terechtkomen bij een terugkeer. U was immers in staat te werken en te wonen in Griekenland waardoor uit niets blijkt dat dit bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw mogelijk zou zijn.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van uw verzoek, dient te worden vastgesteld dat u niet aantoonde dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie “buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om.”

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de

Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport "the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tesamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, op. cit., p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal Ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, op. cit., p. 14).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u niet hebt aangetoond dat u stappen hebt ondernomen om een verlenging van uw verblijfsvergunning in Griekenland te verkrijgen noch dat u derhalve geconfronteerd werd met een weigering of een onredelijke vertraging vanwege de Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat de bescherming van Griekenland ondoeltreffend is, noch dat de procedure voor het bekomen van een (geldige) ADET u bij terugkeer noodzakelijkerwijs zou blootstellen aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw en uw moeders Palestijnse identiteitsdocumenten tonen jullie identiteit en nationaliteit aan, die in deze beslissing niet betwist worden. De foto's en video's die u neerlegde hebben betrekking op uw verblijf in het kamp in Samos en betreffen uw omstandigheden voordat u internationale bescherming werd toegekend. Hieruit kan dus niet afgeleid worden dat de bescherming die u later ontving niet toereikend was. Het overlijden van uw vader en de gezondheidssituatie van uw moeder, zoals blijkt uit de documenten die u in dat verband neerlegt, hebben geen betrekking op de internationale bescherming die u reeds geniet in Griekenland.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoeker zet het volgende uiteen:

“Terwijl dat het tot op heden algemeen gekend is, zoals overigens de door verwerende partij zelf aangevoerde internationale rapporten bevestigen voor personen die over een statuut van erkende vluchteling beschikken, in Griekenland nog altijd zeer problematisch is op het vlak van;

Dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 16 september 2024 een zeer duidelijk en feitelijk beeld heeft geschetst van zijn uiterst onzekere en erbarmelijke leefomstandigheden in Griekenland ondanks het feit dat hij een statuut genoot van persoon met internationale bescherming op grond van de Geneefse Vluchtelingenconventie.

Dat op geen enkel punt in de bestreden beslissing verwerende partij de gegrondheid van het verhaal verzoeker op rationele wijze analyseert, laat staan weerlegt.

Verwerende partij stelt louter dat de leefomstandigheden die verzoeker heeft moeten ondergaan in Griekenland niet een bepaalde vorm van ernst of zwaarwichtigheid vertonen, zonder dit evenwel ook maar ergens feitelijk te onderbouwen met pertinente bevindingen.

Zo raakt de redenering van verwerende partij dat verzoeker via vrienden of kennissen aan “zwart” werk kon geraken en dus zodoende in zijn levensonderhoud kon voorzien kant noch wal.

Deze redenering komt er dus op neer dat in Griekenland een persoon die geniet van een internationale bescherming zich dus moeten tevredenstellen met illegaal zwart werk waarbij hij dus gedwongen wordt zichzelf te plaatsen in een situatie van kwetsbaarheid en uitbuiting, terwijl de Geneefse Vluchtelingenconventie de verdragsstaten de verplichting oplegt juist de uitoefening en de beschikbaarheid van bepaalde fundamentele sociale rechten te verzekeren voor erkende vluchtelingen, op gelijke voet met de nationale onderdanen.

Dat dezelfde redenering geldt voor het recht op wonen en recht op medische verzorging alsook het recht op kosteloze bijstand van een advocaat.

Het feit dat verzoeker niet aan de vereiste papieren (AMKA, AFM etc...) kon geraken in Griekenland - na zijn erkenning als internationaal beschermde persoon - zonder de tussenkomst van een advocaat die dan ook niet gratis ter beschikking wordt gesteld door de Griekse overheid, plaatst verzoeker zonder meer in een zeer hulpeloze en kwetsbare situatie.

Verwerende partij kan dan ook niet zomaar stellen dat in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (“GEAS”) moet worden aangenomen dat de behandeling en de rechten van verzoeker in Griekenland in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie - zoals recht op werk, woning en veiligheid - en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens.

Dat verwerende partij ook geheel nalaat te motiveren waarom de situatie van verzoeker in Griekenland niet zou beantwoorden aan zekere graad van ernst en zwaarwichtigheid zoals vereist door het Hof van de Rechten van de Mens.

Evenzeer stelt verwerende partij ten onrechte dat de voorhanden zijnde informatie niet aantoonde dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert “noodzakelijkerwijze” zal worden geconfronteerd met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne.

Verwerende partij stelt op p. 7 van haar beslissing: “Bijgevolg zijn uw individuele situatie - in het bijzonder in het geval van een bijzondere kwetsbaarheid - en uw persoonlijke ervaringen in Griekenland van essentieel belang bij de beoordeling van uw verzoek, waarbij het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kan beroepen op de internationale beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig dat hij niet terechtkomt in een staat van een zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen” (onderstreept door verzoeker)

In casu meent verzoeker wel te hebben aangetoond dat hij na zes maanden te hebben moeten verblijven in erbarmelijke omstandigheden in Griekenland hij op den duur juist wel zal terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie.

Verzoeker zette tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk uiteen dat de aanhoudende situatie inzake de aanhoudende precariteit inzake woning, werk en gezondheidszorg hem juist op den duur opbreken.

Verwerende partij lijkt ervan uit te gaan dat de situatie draaglijk lijkt op grond van een momentopname maar zij laat daarbij volledig na deze nare leefomstandigheden in een temporeel perspectief te plaatsen.

De leefomstandigheden in Griekenland zijn misschien wel leefbaar voor enkele weken, misschien wel enkele maanden maar als dat, zoals in het geval van verzoeker het geval lijkt te zijn, 6 maanden blijft aanslepen dan komt men op den duur terecht in een situatie van verregaande materiële deprivatie, om maar te zwijgen van de psychische toestand van betrokkene die daaruit voortvloeit of mee gepaard gaat.

Verzoeker legt juist uit dat hij inderdaad van de ene dag op de andere erin slaagde de touwtjes min of meer aan elkaar te knopen - door nu en dan eens te gaan werken voor het bescheiden bedrag van 30€ voor één hele dag - en dat hij ook hier en daar wel eens een slaapgelegenheid vond.

Een dergelijke overlevingsmodus valt misschien wel vol te houden voor enkele dagen, weken, of maanden maar op den duur heeft dat toch zeker een slopende werking op de persoonlijke mentale toestand van verzoeker zodat de situatie uitzichtloos en onhoudbaar wordt.

Daarenboven heeft verzoeker nu nog eens meer dan twee maande moeten doorbrengen in gesloten centrum in België terwijl zijn familie in Gaza het risico loopt te worden uitgemoord.

Dit alles heeft ongetwijfeld een nefaste werking op de psychologische toestand van verzoeker, reden waarom verzoeker onder de hand werd genomen door een psycholoog in het centrum TCC (zie stuk 2) wat getuigt van het feit dat verzoeker heden kwetsbaar een uitermate profiel vertoont, zeker met het oog op een terugkeer naar Griekenland.

Het argument waarmee verwerende partij lijkt te willen schermen houdende dat het altijd in de bedoeling lag van verzoeker lag om sowieso niet in Griekenland te blijven blinkt alleen maar uit in puur gratuit cynisme.

Zoals ieder weldenkend mens had verzoeker al snel door dat de situatie ook voor erkende asielzoekers in Griekenland zowat uitzichtloos was of zou worden, zodat het niet moet verwonderen dat verzoeker, louter uit gezonde overlevingsdrang, al relatief snel besloot Griekenland te verlaten.

Ten onrechte stelt verwerende partij daarbij nog dat verzoeker moet aantonen dat hij of anderen in zijn geval “op systematische wijze” in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terecht komen als houder van een statuut van internationaal beschermde persoon.

Het gaat hier immers om een appreciatie van het kwetsbare persoonlijke profiel van verzoeker in een objectief waarneembare en gekende context.

Ten onrechte stelt verwerende partij ook nog dat bij de beoordeling van de situatie van de houders van internationale bescherming de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf moet gelden en dus niet de omstandigheden in andere Lidstaten van de Europese unie en kan dus enkel rekening worden gehouden met de realiteit dat ook de socio-économische mogelijkheden van deze onderdanen er problematisch en complex kunnen zijn.

Dat deze redenering in casu niet opgaat daar het zeker niet zo is dat bijvoorbeeld een Griekse of Europese onderdaan in Griekenland zich verplicht ziet toevlucht te moeten zoeken in het zwart op aan de kost te komen etc...en zich dus moet laten uitbuiten.....

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij verwerende partij wel degelijk concrete en verifieerbare elementen en omstandigheden naar voren gebracht die juist aantonen dat zijn basisrechten in Griekenland niet kunnen worden verwezenlijkt zoals de Geneefse Vluchtelingenconventie alsook de Europese regelgeving terzake dit oplegt.

Uit de motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing moet tenslotte ook blijken dat verwerende partij is uitgegaan van een zeer selectieve en eenzijdige lezing en analyse van de internationale rapporten die zij zelf aanhaalt.

Er is ook sprake van uiterst preciaire leefomstandigheden voor personen die over een staat van internationaal beschermde persoon beschikken, zoals trouwens ook door verzoeker tijdens zijn asielrelaas werd bevestigd.

Dat het in deze, waar het een erkend asielzoeker betreft die dient te worden beschouwd als deel uitmakend van een kwetsbare groep mensen, niet volstaat zich eenvoudigweg gerust te stellen met de overweging dat Griekenland een democratisch EU-land zou zijn waar de fundamentele rechten van de mens worden gerespecteerd, zoals verwerende partij tevergeefs tracht te doen geloven in de bestreden beslissing.

Dat dezelfde redenering geldt voor het recht op wonen, het recht op medische verzorging en hygiëne alsook het recht op kosteloze bijstand van een advocaat.

Zodat, de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd werd en deze dient te worden nietig verklaard.”

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een attest inzake psychologische begeleiding van 22 oktober 2024 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 2).

3.2. Nieuwe elementen

Op 5 november 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij vooreerst verwijst naar het arrest met nummer 300 343 dat door de Raad op 22 januari 2024 in verenigde kamers werd uitgesproken, “*volgens hetwelk de CGVS eveneens mee de bewijslast draagt*”. Hij hekelt in dit verband dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) niet de minste inspanning geleverd heeft om na te kijken of zijn beschermingsstatus in Griekenland nog actueel is en meent dat het CGVS zich, voor wat betreft de algemene situatie in Griekenland, ermee vergenoegd te verwijzen naar het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel. Hij wijst er tevens op dat “*de RVV duidelijk aangaf dat het belangrijk is betrokkenen te horen*”. Verzoeker gaat vervolgens, onder verwijzing naar diverse bronnen die hij citeert, omstandig in op de situatie van statushouders in Griekenland. In een volgend onderdeel van zijn aanvullende nota verwijst verzoeker vooreerst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 juni 2024 in de zaak *QY/Bondsrepubliek Duitsland* (C-735/22), waarin het Hof zich uitsprak over de draagwijdte van de verplichting om, in geval er geen aanleiding is om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen omdat de verzoeker reeds over een beschermingsstatus beschikt in een andere EU-lidstaat, een individueel, volledig en actueel onderzoek te voeren. Verder gaat verzoeker, onder verwijzing naar landeninformatie, uitvoerig in op de situatie in zijn verklaarde regio van herkomst, Palestina, en de vermeende onmogelijkheid voor UNRWA om haar missie aldaar uit te voeren. In een laatste onderdeel van zijn aanvullende nota betoogt

verzoeker dat het CGVS niet bevoegd was om zijn verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, nu deze beslissing niet genomen werd binnen de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorgeschreven termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Hij wijst erop dat de bevoegdheidscontrole van openbare orde is en in elke stand van het geding kan worden aangevoerd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in het voormelde eerste lid, 3° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. *In casu* kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn is genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen brengt dan ook geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus niet tot gevolg dat de adjunct-commissaris niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren, in tegenstelling met wat verzoeker in zijn aanvullende nota voorhoudt. Derhalve kan evenmin aangenomen worden dat de adjunct-commissaris impliciet een ontvankelijkheidsbeslissing zou hebben genomen na het verstrijken van voormelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, (ii) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt, en (iii) de door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen veranderen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet

voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Er kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte volgt uit de rechtspraak van het Hof dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand, zoals een ernstige mentale of lichamelijke aandoening, op zich voor deze asielzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet worden onderzocht (HvJ 16 februari 2017, C-578/16, *C.K. e.a. t. Slovenië*, ptn. 73-74). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op verzoekers die een beschermingsverzoek hebben ingediend en *in casu* verzoeker een persoon is die al internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, moet in dezen worden aangestipt dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met dit artikel strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, pt. 87 of *Jawo*, pt. 88). Bijgevolg is voormelde rechtspraak eveneens relevant voor personen die al internationale bescherming hebben gekregen.

3.3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Volgens verzoeker werd hij in maart 2024 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning, ADET genaamd, die drie jaar geldig is en van een Grieks reisdocument, met een geldigheid van drie tot vijf jaar (administratief dossier (hierna: AD),

stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 5, 7). Er zijn *in casu* geen indicaties dat verzoeker thans in Griekenland niet langer zijn beschermingsstatus zou genieten. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer actueel of geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of opgeheven, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

3.3.6. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift en aanvullende nota op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Hij stelt dat hij in Griekenland geen woonst heeft, geen opvang, geen sociaal netwerk, geen toegang tot de arbeidsmarkt en geen toegang tot medische zorgen, waardoor hij het risico loopt om in een situatie van verregaande deprivatie, in strijd met artikel 3 van het EVRM, terecht te komen.

De vraag die thans rijst is of verzoeker bij terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

Wat dit onderzoek betreft, wordt onderstreept dat “[w]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, [...] deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 88).

In deze stand van zaken ligt volgende landeninformatie voor, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en waarbij telkens de respectievelijke weblinks worden vermeld:

- AIDA/ECRE, *Country Report: Greece - Update 2023*, gepubliceerd in juni 2024;
- Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, gepubliceerd in juni 2022;
- RSA/PRO ASYL, *Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights*, gepubliceerd in maart 2024;
- UNHCR, Greece, *Living in Greece, Access to Healthcare*, Update 2023.

De landeninformatie aangaande de situatie van statushouders in Griekenland die door verzoeker wordt aangehaald in zijn aanvullende nota is ofwel van minder recente datum ofwel dezelfde, of ligt minstens in lijn met, de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Waar uit uw verklaringen zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde situaties – u moest in het kamp in Samos op de grond in de keuken slapen, er was slechts één uur per dag water, de politie kwam naar het kamp om jullie slaapplekken te doorzoeken en om tussen te komen bij problemen tussen de bewoners, er was niet voldoende eten in het overbevolkte kamp voor iedereen en u moest anderhalf uur wandelen naar de stad om er eten te kopen aangezien u soms ander eten wou dan wat het

kamp aanbood waardoor u kniepijn kreeg (CGVS, p. 5, p. 7, p. 11-12) –, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Betreffende uw kniepijn blijkt uit uw verklaringen bovendien dat u hiervoor naar het ziekenhuis ging, maar dat u twee uur moest wachten waardoor u zelf besloot weg te gaan. U ging nadien niet naar een ander ziekenhuis om de nodige verzorging te krijgen en uw pijn ging vanzelf weg toen u naar Athene ging en deze afstand niet meer moest afleggen (CGVS, p. 11). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat medische zorg u moedwillig ontzegd werd. Het feit dat er in het Griekse zorgsysteem, net zoals in andere zorgsystemen overigens, lange wachttijden bestaan, is in alle redelijkheid onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te worden met vervolging of ernstige schade. Bovendien blijkt uit landeninformatie dat ook aan personen die niet over een AMKA beschikken geen toegang tot kosteloze gezondheidszorg ontzegd zal worden mits deze zich tot een openbaar ziekenhuis of medisch centrum wendt (zie: UNHCR Greece, *Living In Greece – Access To Healthcare*, en beschikbaar op <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Country Report: Greece. Update 2023, op. cit.). Bijgevolg blijkt uit niets dat u, die aangeeft dat het psychisch niet goed met u gaat (CGVS, p. 12), bij terugkeer naar Griekenland, indien u voor (psycho-)medische problemen verzorging nodig zou hebben, u geen toegang zou hebben tot de aldaar beschikbare gezondheidsinstellingen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u een ondernemende en zelfredzame man bent die zich in Griekenland, nadat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend, uit de slag kon trekken. U slaagde er ook in om een netwerk uit te bouwen dat u hielp. Zo nam u in Athene een advocaat onder de arm die u door derden was aangeraden en die u hielp bij de procedure om uw verblijfsdocumenten te bekomen. U slaagde er na rondvraag bij andere Arabieren in Griekenland in om een woonplaats te huren, waar u samen met anderen onderdak had (CGVS, p. 4-6). Ondanks uw verklaringen dat het moeilijk is om werk in Griekenland te vinden blijkt dat u er wel degelijk toegang had tot de arbeidsmarkt, zelfs zonder de Griekse taal te kennen (CGVS, p. 9). Zo vernam u via een Palestijnse vriend dat er werk was in de sinaasappelteelt, waar u enkele dagen ging werken. Voorts werkte u in de paprikateelt, als schilder en in de bouw (CGVS, p. 7-8, p. 10). U stelde weliswaar dat u geen duurzame job kon vinden maar verklaarde eveneens dat bedrijven een bepaald taalniveau vroegen en bepaalde papieren die enkel met geld verkregen konden worden (CGVS, p. 8-9). Dat u, gelet op uw profiel, met name dat van een nieuwkomer in de Griekse samenleving die de Griekse taal niet machtig is, niet meteen een duurzame, stabiele job kreeg, doet geen enkele afbreuk aan uw toegangsmogelijkheden tot de Griekse arbeidsmarkt, waar u verschillende tijdelijke jobs kon uitvoeren. Uit niets blijkt bovendien dat u het Grieks niet zou kunnen aanleren, noch dat u de nodige documenten niet zou kunnen aanvragen. U stelde weliswaar dat de Griekse staat geen enkele financiële hulp geeft die u in staat stelt om de taal te leren en tegelijk te kunnen werken en dat u geen AMKA, AFM en AMA vroeg omdat die papieren te verkrijgen zijn via een advocaat en een advocaat geld kost (CGVS, p. 8-9). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u mensen kende die over deze documenten beschikten, die het Grieks machtig waren en die werk hadden (CGVS, p. 10). Tevens blijkt dat u wel degelijk financiële mogelijkheden had waardoor niet ingezien kan worden dat u dergelijke, voor de arbeidsmarkt (en/of gezondheidszorg) noodzakelijke documenten niet had kunnen aanvragen noch dat u de Griekse taal al dan niet via een zelfstudiepakket niet had kunnen aanleren. Uw familie stuurde u ten tijde van uw verblijf in het kamp in Samos immers tweemaal geld om eten buiten het kamp te kunnen kopen. Daarnaast leende u 400 euro van een vriend om uw reis van Samos naar Athene te betalen, om een advocaat te kunnen betalen die u kon helpen om uw verblijfsdocumenten te bekomen, om een verblijfplaats te huren in Athene en om uw reis van Griekenland naar Egypte (die u 150 euro kostte) te betalen. U kreeg ook geld van familie om van Egypte over Jordanië naar België te reizen, een reis die u 500 euro kostte (CGVS, p. 5-6). U beschikte dus wel degelijk over financiële mogelijkheden maar koos ervoor om hiervan gebruik te maken om Griekenland te verlaten in plaats van u er duurzaam te integreren. Dat u vanwege de financiële kosten geen AMKA, AFM of AMA aanvraag wil dus niet zeggen dat deze u werden ontzegd, noch dat u bij terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om deze documenten aan te vragen om zo volwaardig gebruik te kunnen maken van de rechten die u als houder van de vluchtelingenstatus geniet. U was immers in staat om, via een advocaat aan wie u slechts 150 euro moest betalen, uw verblijfs- en reisdocumenten in orde te maken (CGVS, p. 4). Ook kende u andere jongens die deze documenten reeds in hun bezit hadden en die dus op de hoogte waren van de bureaucratische stappen die een erkend vluchteling kan nemen (CGVS, p. 8-9).

Tot slot kan erop gewezen worden dat uit niets blijkt dat het uw bedoeling zou geweest zijn om een stabiel en duurzaam leven in Griekenland op te bouwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat Palestijnen de Griekse verblijfsvergunning louter als middel zien om zich uit Palestina te bevrijden: Griekenland is de opening voor de Palestijnen naar Europa (CGVS, p. 9). Uit deze stelling en uit de vaststelling dat u nauwelijks enkele maanden na het verkrijgen van uw verblijfsdocumenten reeds Griekenland heeft verlaten kan geen enkele oprechte wil tot integratie in Griekenland afgeleid worden.

Gelet op de voorgaande elementen, met name uw zelfredzaamheid, uw financiële mogelijkheden, uw beschikbaar netwerk en uw toegang tot de Griekse arbeids- en woningmarkt, dient besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u als persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet bij

terugkeer naar Griekenland niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden. Uw bewering dat u onderdrukt werd door de politie in Griekenland – de politie hield u 1, 2 à 3 keer tegen en fouilleerde u, volgens u zonder reden – is uiteraard onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van vervolging of ernstige schade. Zelfs indien deze fouilleringen zwaarwichtig zouden geweest zijn, hetgeen voor alle duidelijkheid niet het geval is, heeft u bovendien deze volgens u onterechte handelingen van de politie nooit aangeklaagd (CGVS, p. 12). Gelet hierop ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende instanties heeft uitgeput om de volgens u onheuse behandeling door de politie aan te kaarten en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming in België voor u de enige overgebleven uitweg was.”

Uit het bovenstaande blijkt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig heeft gemotiveerd waarom verzoekers voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland niet beantwoorden aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid die dient te worden bereikt opdat van een ernstig risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest sprake zou zijn. Op grond van deze pertinente motieven dient te worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in zijn hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen de rechten verbonden aan zijn status in Griekenland uit te oefenen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest inzake psychologische begeleiding van 22 oktober 2024 waarmee hij wenst aan te tonen dat hij zijn psychologische toestand van die aard is dat deze een terugkeer naar Griekenland verhindert. Uit dit attest kan louter blijken dat verzoeker sinds 10 oktober 2024 op regelmatige basis wordt opgevolgd door de psychologische dienst van het gesloten centrum waar hij verblijft. Uit het attest kan niet blijken met welke psychologische problemen verzoeker zou kampen, noch wordt hierin enige diagnose gesteld (stukkenbundel verzoeker, stuk 2). Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat het attest niets anders vermeldt dan dat hij wordt opgevolgd door een psycholoog van het gesloten centrum en wijst erop dat in het attest wordt aangegeven dat het de betrokken psycholoog in haar rol van centrumpsychooloog niet toegelaten is inhoudelijke gegevens van het traject te delen. Verzoeker toont echter niet aan dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om een attest te bekomen waarin verslag wordt uitgebracht over zijn actuele psychische toestand. Een algemene verwijzing naar rechtspraak van de Raad waarin gewezen wordt *“op de gevolgen van de versnelde procedure of de situatie van verzoekers tot internationale bescherming die zich in administratieve detentie bevinden in een gesloten centrum aan de grens”* is in dezen niet voldoende. Het door verzoeker bijgebrachte attest van opvolging kan in de huidige stand van zaken niet volstaan om aan te nemen dat verzoeker met ernstige medische of psychologische problemen kampt die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoeker brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Wat zijn individuele situatie betreft, blijkt uit het administratief dossier verder dat verzoeker in maart 2024 internationale bescherming kreeg toegekend en dat hij in het bezit was van een ADET (een Griekse verblijfstitel) en een Grieks paspoort. Verzoeker verklaarde dat hij zijn Griekse verblijfskaart en paspoort in het vliegtuig heeft weggegooid (AD, stuk 7, ‘deel DVZ’, verklaring DVZ, vraag 23; AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Voor zover verzoeker niet langer over de originele documenten zou beschikken, bevindt verzoeker zich evenwel niet in de situatie van een statushouder in Griekenland wiens verblijfsvergunning en reisdocument verstreken zijn. Immers verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij een verblijfstitel verkreeg die drie jaar geldig is, wat overeenstemt met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, juni 2022, p. 11). Gezien verzoeker onmiddellijk ook een reisdocument heeft ontvangen, kan worden aangenomen dat hem inzake internationale bescherming de vluchtelingenstatus werd toegekend (*ibidem*, p. 11). Aangezien verzoekers Griekse documenten in maart 2024 zouden zijn afgeleverd, dient te worden aangenomen dat zij nog geldig zijn. Nog daargelaten dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de eventuele moeilijkheden die voor hem zouden kunnen voortvloeien uit het feit dat hij niet langer over het originele Griekse verblijfs- en reisdocument beschikt, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om een duplicaat van deze documenten te verkrijgen.

In de bestreden beslissing wordt inzake deze documenten het volgende overwogen:

“Wat betreft de mogelijke moeilijkheden bij de afgifte of hernieuwing van een Griekse verblijfstitel (ADET) en de gevolgen hiervan, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op volgende rapporten: “Country Report: Greece. Update 2023”, gepubliceerd door AIDA/ ECRE in juni 2024 (beschikbaar op), het “Verslag

feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022 (beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>) en “Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights”, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op https://rsaegaan.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Hierbij kan vooreerst in herinnering worden gebracht dat artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/ EU) bepaalt dat de lidstaten zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming werd verleend, aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel verstrekken die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten alsook aan personen met de subsidiaire beschermingsstatus een verlengbare verblijfstitel verstrekken die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat de landenrapporten die betrekking hebben op de globale situatie en levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland sedert enkele jaren een gelijkaardig problematisch en precair beeld beschrijven, dat mede ingegeven wordt door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en waarbij statushouders in Griekenland zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve hindernissen of complicaties die de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne) bemoeilijken.

Uit deze informatie blijkt bijvoorbeeld dat dat begunstigden van internationale bescherming bepaalde persoonlijke documenten en gegevens benodigen om in Griekenland toegang te verkrijgen tot de daar aanwezige voorzieningen, terwijl het mogelijk is dat zij hierover nooit beschikt hebben (bijvoorbeeld omdat zij Griekenland reeds verlaten hebben vóór de afgifte ervan) of niet langer beschikken (bijvoorbeeld omdat zij zich er intussen doelbewust van hebben ontdaan, of omdat de geldigheid ervan inmiddels verlopen is). Meer bepaald gaat het om een verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgeleverd op basis van de verleende internationale beschermingsstatus (met een geldigheid van 3 jaar en hernieuwbaar voor de vluchtelingenstatus versus 1 jaar en hernieuwbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Met betrekking tot deze elementen kan verder worden vastgesteld dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met praktische moeilijkheden op het vlak van de afgifte of vernieuwing van hun ADET, evenals wat betreft het verkrijgen van een AFM of AMKA, en dat deze situatie nog gecompliceerder kan zijn voor terugkerende statushouders. Bovendien kan uit de landeninformatie worden afgeleid dat voorgaande hindernissen gevolgen met zich mee kunnen brengen op het vlak van de toegang van begunstigden tot voorzieningen in Griekenland en dus hun mogelijkheden om in hun levensonderhoud en basisbehoeften te voorzien. Het bezit van een geldige ADET is immers een voorwaarde voor het bekomen van het AMKA en sociale bijstand, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde vormt voor het openen van een bankrekening, het huren van een woning of verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

(...)

Hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, tonen zij niet aan dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

(...)

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en naar Griekenland terugkeren, in afwachting van de afgifte of verlenging van hun ADET minder sociale rechten zullen genieten (zoals hierboven is opgemerkt) en, afhankelijk van het geval, geconfronteerd kunnen worden met onzekere en precaire situaties terwijl zij wachten op het verkrijgen van hun ADET. Dezelfde informatie toont echter niet aan dat een persoon die in Griekenland internationale bescherming geniet en ernaar terugkeert noodzakelijkerwijze geconfronteerd zal worden met een situatie die de door het Hof van Justitie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, zoals hierboven beschreven, en die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om in zijn meest elementaire behoeften op het vlak van huisvesting, voeding en hygiëne te voorzien.”

In ieder geval, moet *in casu* vooreerst worden onderstreept dat verzoeker nog kan beschikken over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland. Verder is het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen, gezien hij het land verliet ongeveer zes maanden nadat hij er internationale bescherming verkreeg. Verzoeker heeft wel inspanningen

gedaan om zijn ADET te verkrijgen met de hulp van een advocaat, doch dit volstaat op zich niet om te stellen dat hij afdoende inspanningen gedaan heeft om in Griekenland zijn levensomstandigheden te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Verzoeker heeft bovendien nagelaten om een AMKA (sociale zekerheidsnummer), AFM (fiscaal registratienummer) of AMA (sociale verzekeringsnummer) aan te vragen. In de plaats daarvan heeft hij het budget gebruikt om een vliegtuigticket te kopen om naar Egypte te gaan. Zoals in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, wil het feit dat verzoeker vanwege de financiële kosten geen AMKA, AFM of AMA heeft aangevraagd niet zeggen dat deze hem werden ontzegd, noch dat hij bij terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om deze documenten aan te vragen om zo volwaardig gebruik te kunnen maken van de rechten die hij als houder van de vluchtelingenstatus geniet. Verzoeker was immers in staat om via een advocaat zijn verblijfs- en reisdocumenten in orde te maken. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de aanvraag voor een AMKA, AFM of AMA bijzonder kostelijk is. Het betreft wel een administratieve procedure waarbij bepaalde documenten vereist zijn. Te dezen wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij anderen kende die deze documenten reeds in hun bezit hadden en die dus op de hoogte waren van de bureaucratische stappen die een erkend vluchteling kan nemen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Door in het verzoekschrift opnieuw te benadrukken dat hij beroep gedaan heeft op een advocaat om zijn verblijfs- en reisdocumenten te bekomen, doet verzoeker aan voormelde motieven geen afbreuk.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een AMKA noodzakelijk is om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de arbeidsmarkt en volgens de AMKA-verordening die in werking trad in december 2023 is een geldige verblijfsvergunning met toegang tot de arbeidsmarkt een noodzakelijke voorwaarde voor het verkrijgen van een AMKA. Het provisionele verzekerings- en gezondheidszorgnummer dat asielzoekers hebben moet binnen een maand na het afleveren van een ADET worden omgezet in een AMKA. Dergelijke omzetting gebeurt niet automatisch, maar vereist dat de betrokkene zich persoonlijk aanbiedt bij een KEP (een dienstencentrum voor burgers). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat problemen met de AMKA gerelateerd zijn aan het niet (langer) beschikken over een geldige ADET. De AMKA wordt immers automatisch gedeactiveerd wanneer het legaal verblijf in Griekenland wordt onderbroken en de langdurige vertragingen bij het vernieuwen van de ADET voor statushouders kunnen belangrijke repercussies hebben voor de toegang van de betrokkenen tot gezondheidszorg en tewerkstelling (RSA/PRO ASYL, maart 2024, p. 20). Er werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoeker zich niet in een dergelijke situatie bevindt, nu hij in het bezit is van een geldige ADET en hierboven reeds werd vastgesteld dat er geen elementen voorhanden zijn die verzoeker, indien hij daadwerkelijk, zoals hij beweert, zijn Griekse documenten heeft weggegooid, zouden verhinderen om een duplicaat hiervan te verkrijgen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het voor statushouders onmogelijk zou zijn om een AMKA te verkrijgen na het verstrijken van de voorziene termijn van dertig dagen na aflevering van de ADET.

Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat verzoeker, in afwachting van het verkrijgen van een duplicaat of de eventuele hernieuwing van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd kan bieden aan eventuele moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens een eventuele wachtperiode te maken kan krijgen. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Griekenland over een netwerk van vrienden en kennissen beschikt (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-11), dat vrienden hem geld leenden om een advocaat en zijn reis van Samos naar Athene, alsook zijn reis van Griekenland naar Egypte, te betalen en dat een tante in de VAE de kosten van zijn reis van Egypte via Jordanië naar België op zich nam (*ibidem*, p. 5-6). Dit alles wijst op een grote zelfredzaamheid alsook op een bepaald financieel vermogen. Verzoeker beschikt over een netwerk waarop hij zou kunnen rekenen om hem financiële ondersteuning te bieden. Uit niets blijkt dat verzoeker niet langer beroep zou kunnen doen op dit netwerk tijdens de periode die hij mogelijk dient te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument.

Er wordt nog op gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om in Griekenland de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij Griekse overheidsdiensten of organisaties contacteerde in zijn zoektocht naar werk en huisvesting of ernstige pogingen ondernam om aan onderdak te geraken. Verder was hij mits hulp van kennissen of familie wel degelijk in staat te werken. Alhoewel verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zijn slechte werkomstandigheden aankaartte, blijkt niet dat hij in Griekenland de nodige stappen ondernomen heeft om dit bij de bevoegde instanties aan te kaarten. Verzoeker gaf aan dat hij

geprobeerd heeft om bij bedrijven een vaste job te vinden, maar dat van hem een bepaald taalniveau werd vereist alsook documenten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), hetgeen, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet onoverkomelijk is en niet onredelijk is om van hem te verwachten. Alhoewel verzoeker also op de hoogte was van het belang van een AFM om tewerkstelling te vinden, heeft hij in Griekenland nagelaten om de nodige stappen te ondernemen om deze te bekomen, zoals hoger reeds aangegeven. Zijn beweerde inspanningen blijken overigens heel eenzijdig te zijn nu niet blijkt dat hij beroep heeft gedaan op de Griekse overheid of daartoe opgerichte hulporganisaties om hem bij te staan in zijn zoektocht naar werk of dat hij zich inschreef bij een interim-bureau. Wat er ook van zij, nu verzoeker eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van zijn vluchtelingenstatus, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota doet hier geen afbreuk aan. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, zijn rechten niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

Verzoeker toont ook niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.7. Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing opgenomen motivering met betrekking tot de door hem tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten niet en doet er derhalve geen afbreuk aan. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

3.3.8. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg is een beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van zijn voorgehouden regio van herkomst, Gaza, *in casu* niet aan de orde en is de door verzoeker in zijn aanvullende nota aangebrachte landeninformatie met betrekking tot de algemene situatie aldaar en de precaire situatie waarin UNRWA zich bevindt niet dienstig. Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota evenmin op dienstige wijze naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 in de zaak C-735/22, *QY/Bondsrepubliek Duitsland*, dat slechts relevantie vertoont voor gevallen waarin, anders dan *in casu*, de bevoegde autoriteit van een lidstaat van oordeel is dat het niet mogelijk is om een bij haar ingediend verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest.

3.3.9. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota nog aanstipt dat de Raad in zijn arrest met nummer 300 343 van 22 januari 2024 duidelijk heeft aangegeven dat het belangrijk is betrokkenen te horen, kan niet blijken, noch toont verzoeker aan, dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 16 september 2024 de gelegenheid niet zou hebben gehad om een volledig overzicht te geven van de redenen die hem verhinderen terug te keren naar Griekenland en er zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming uit te oefenen.

3.3.10. Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting wijst op de samenhang met het dossier van verzoekers neef, die een gelijkaardige procedure heeft doorlopen voor de Raad en die thans het voorwerp zou uitmaken van een beslissing tot terughrijving naar Jordanië waarvan de tenuitvoerlegging zou zijn opgeschort door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij wijze van voorlopige maatregel, dient te worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden onderzocht en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en zich louter uitspreekt over de vraag of verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming in België overeenkomstig de voorwaarden die daartoe in het Verdrag van Genève en de Vreemdelingenwet worden gesteld. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het schrijven van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 24 oktober 2024 dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt geenszins blijkt dat werd ingegaan op de vraag

van verzoekers neef tot schorsing van zijn terugdrijving naar Jordanië, aangezien voor de beslissing hierover verwezen wordt naar een bijlage die verzoeker niet voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 4).

3.3.11. De kritiek die verzoeker in zijn aanvullende nota uit op het feit dat het CGVS aan meerdere Palestijnen heeft laten weten dat hun verzoek om internationale bescherming niet binnen de aanvankelijke termijn van zes maanden zal kunnen worden behandeld, ter staving waarvan hij een Nederlandstalige en Franstalige versie van dergelijke brief voegt alsook een foto van een stapel identieke brieven verstuurd aan een confrater van zijn advocaat (aanvullende nota verzoeker, stukken 1-3) is *in casu* niet dienstig nu uit de gegevens van zijn dossier blijkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 29 augustus 2024 en de bestreden beslissing ontvangen heeft op 14 oktober 2024.

3.3.12. Verzoeker kan voorts niet dienstig verwijzen naar artikel 17 van de verordening (EU), nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), daar hij zich niet in deze procedure bevindt.

3.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT